

[Askjær Jørgensen]

faktor i en virksomhed. Det svarer vel til en 6-7-8 pct. af omsætningen. Det er en faktor, som ikke burde være til stede, og som ikke ville være til stede, hvis dette var et samfund, der havde orden i sine pengesager, så man ikke skulle på lånemarkedet, men kunne låne indenlands.

Når man studerer bemærkningerne til forslaget, så får man jo forelagt, at det egentlig er en virksomhed, der har midlertidige vanskeligheder, og hvis ellers virksomheden nu bliver hjulpet, så vil det ret hurtigt blive lukrativt, det vil igen blive en god forretning med stort afkast. Det er ligesom det, man forsøger at lægge i det både fra virksomhedens side og fra regeringens side.

Hvis man dernæst begynder at studere lidt i, hvem der ejer Det Danske Stålvalseværk, kigger på aktionærkredsen, så kan man næsten forundres, ja, man stiller sig det spørgsmål: hvordan kan det være, at disse mennesker, som står bagved som aktionærer, egentlig vil være bekendt at komme og bede om disse penge hos de danske skatteydere? Det vil være penge, som skal betales af andre virksomheder og deres medarbejdere. Gennemfører man dette, så må man i hvert fald foretage den afvejning, om den skat, man kræver op hos mindre tekstilindustrier, f. eks. i Herning, skal bruges til at holde liv i et stålvalseværk i Frederiksværk.

Det er nogle problemstillinger, som vi bør tage med ind. Jeg personlig kender hundreder af industrivirksomheder i Ringkøbing amt, der beskæftiger sig med tekstilproduktion, der er i nøjagtig tilsvarende vanskeligheder. Vi vover os ud på et plan her, hvor vi let kan få svenske tilstande. Jeg advarer meget imod, at Danmark vover sig ud i den situation, Sverige har rodet sig selv ind i.

Man må så stille det spørgsmål, om det, regeringen her vil, mon er at støtte nogle aktionærer, eller om den vil holde liv i nogle arbejdspladser. Det rigtigste måtte nok være, hvis skatteyderne skulle gå ind i dette her, at aktionærerne forstår, at så er det nødvendigt, at de afskriver deres indestående, og at man gør det til en 100 pct. statsejet virksomhed. Aktionærerne må forstå, at enten må de påberåbe sig, at de har nogle midler, de kan køre det videre for, og så må de selv sørge for finansieringen, eller også bør de, hvis skatteyderne skal ind i det, altså kunne acceptere, at de skal afskrive deres aktier. Det

er nogle ting, som vi forventer at kunne drøfte med ministeren under udvalgsarbejdet.

For fremskridtspartiet er det en meget alvorlig sag. Vi vil gerne medvirke til at klare den, men vi kan ikke acceptere, at man ukritisk skal sluge ministerens forslag. Vi mener, det er nødvendigt, at man bruger skatteydermidler til at bevare arbejdspladser fremfor at styrke aktionærer.

Ellemann-Jensen (V):

I venstre er vi absolut ikke tilhængere af, at statsmagten går aktivt ind i erhvervslivet. Vi mener, at der i vore nordiske lande ses så klare eksempler på, hvad en sådan udvikling fører med sig, at det bør afskrække alvorligt fra efterligninger, og vi er principielt betænkelige ved at bryde de liberale spilleregler, der gælder for dansk industri.

Men ingen regel uden undtagelse, og i tilfældet Det Danske Stålvalseværk ser det ud til, at vi finder en undtagelse. Der er tale om en virksomhed, der i ganske usædvanlig grad har betydning for en by og en egn, og en kraftig reduktion for slet ikke at tale om en egentlig nedlæggelse af virksomheden ville få uoverskuelige følger for det nordsjællandske område.

Hertil kommer de helt specielle forhold, der gør sig gældende for stålindustrien i Europa. I Danmark har vi jo en stålindustri, der er forholdsvis mindre end i de fleste andre EF-lande, og vi rammes derfor forholds-mæssigt hårdt af EFs nye stålpolitik, der på forskellig måde søger at løse de europæiske stålindustriers problemer ved at kræve højere priser af de stålforbrugende erhverv.

Det positive ved denne politik er bestræbelserne på at begrænse kapaciteten i europæisk stålindustri, og i en udvikling, hvor man med dette sigte skaber prisstøtteordninger for europæisk stålindustri, og hvor vi tillige ser mange forskellige former for direkte støtte i andre EF-lande, må vi gøre op med os selv, om vi ønsker at bevare en dansk stålindustri. Hvis den danske stålindustri ikke hævdede sig op over det europæiske gennemsnit, så var svaret let: så skulle vi naturligvis opgive at holde den stålindustri kunstigt i live. Det ville være i god overensstemmelse med den internationale arbejdsdeling, som jo specielt Danmark har skabt sin velstand på.